

Sygn. akt III Pa 3/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Sędziowie:	SSR del. do SO Monika Obrębska (spr.) SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Małgorzata Bednarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2013r. **w O.**

sprawy z powództwa Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w P.

przeciwko L. L.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji pozwanej L. L.

od wyroku Sądu Rejonowego **w** Ostrołęce

z dnia 20 listopada 2012r. **sygn. akt** IV P 81/11

orzeka:

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Powód Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w P. w pozwie skierowanym do Sądu w dniu 19 listopada 2010 wniósł o pozbawienie wykonalności wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej IV Wydział Pracy z dnia 25 listopada 2004 roku (sygn. akt IV P 836/03) zaopatrzonego klauzulą wykonalności w części zasądzonej przywrócenie pozwanej L. L. do pracy na poprzednich warunkach oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podał, że wskazany wyżej wyrok w części dotyczącej przywrócenia pozwanej do pracy został wykonany, co potwierdza treść wydanego świadectwa pracy, które odzwierciedla okres zatrudnienia pozwanej. Wyrokiem sądowym pozwana przywrócona została do pracy, a powód wypłacał jej wynagrodzenie w takiej samej wysokości, jakie otrzymywała będąc zatrudniona na stanowisku dyrektora MOPS w P.. Powód podniósł, że sprawa wykonania wyroku z dnia 25 listopada 2004 r. była przedmiotem postępowania sądowego, w ramach którego Sąd Okręgowy w Ostrołęce prawomocnym wyrokiem z dnia 21 lipca 2009 roku stwierdził, że stosunek pracy z pozwaną

trwał w okresie od dnia 13 czerwca 2005 r. do dnia 19 czerwca 2006 r. Tym samym, w ocenie powoda, nadużyciem jest twierdzenie, że wyrok przywracający pozwaną do pracy nie został wykonany. Nadto, w ocenie powoda, nie jest uzasadnionym twierdzenie, że przedmiotowy wyrok nie został wykonany skoro w dniu 19 czerwca 2006 roku między stronami zawarta została ugoda sądowa a pozwana sama cofnęła wniosek w tej sprawie. W ocenie powoda zawarcie ugody sądowej oznacza dorozumianą wolę odstąpienia od określonego w powództwie żądania udzielenia dochodzonej ochrony sądowej. Skutkiem zawarcia umowy było umorzenie postępowania. Także inne czynności dokonane przez powoda świadczą o tym, że wyrok został wykonany m.in. – wypłata wynagrodzenia, składek z tytułu ubezpieczenia.

Pozwana L. L. wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła m.in., że w dniu 13 czerwca 2005 roku zgłosiła skutecznie swoją gotowość do niezwłocznego podjęcia pracy, ale tej pracy nie podjęła, gdyż powód nie zatrudnił jej ponownie. W ocenie pozwanej wypłata wynagrodzenia, opłacanie składek z tytułu ubezpieczenia nie są dowodami na wykonanie wyroku, w sytuacji, gdy nie została zatrudniona ponownie. Pozwana wskazała też, że wycofanie przez nią wniosku o egzekucję i zawarcie ugody miało na celu przesunięcie terminu wykonania wyroku przywracającego pozwaną do pracy na okres dogodny dla pracodawcy. Zawierając ugodę była przeświadczona, że pracodawca nie dopuści się żadnych kolejnych działań wobec pozwanej niezgodnych z prawem. Tymczasem w związku z dopominaniem się wykonania wyroku pracodawca wręczył pozwanej świadectwo pracy, w ocenie pozwanej poświadczające nieprawdę. Na zgłoszenie w dn. 13.06.2005r. gotowości niezwłocznego podjęcia pracy powód w dn. 30.12.2005r. odpowiedział wręczeniem pozwanej rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, na wniosek z dnia 27.11.2006r. o wykonanie wyroku powód odpowiedział pozwanej wręczeniem w dn. 20.02.2007r. świadectwa pracy poświadczającym nieprawdę. Pozwana podniosła także zarzut powagi rzeczy osądzonej wskazując, że Sąd jest związany ustaleniem stanu faktycznego w sprawie IV Pm 2/06, w której Sąd ustalił, że wyrok w części przywracającej do pracy polegający na ponownym zatrudnieniu nie został wykonany.

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2012 roku, Sąd Rejonowy w Ostrołęce uwzględnił powództwo w całości i pozbawił wykonalności wyrok Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej IV Wydział Pracy z dnia 25 listopada 2004 r. sygn. akt IVP 836/03 zaopatrzonego klauzulą wykonalności w części dotyczącej przywrócenia L. L. do pracy oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.398 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sąd Rejonowy ustalił, że prawomocnym wyrokiem z dnia 25 listopada 2004 roku w sprawie sygn. akt IV P 836/03 Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej L. L. została przywrócona do pracy w Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej w P. na poprzednich warunkach. W dniu 13 czerwca 2005 r. pozwana zgłosiła w formie pisemnej swą gotowość do niezwłocznego podjęcia pracy. Z tym dniem nastąpiło nawiązanie stosunku pracy między L. L. i powodem. L. L. otrzymywała wynagrodzenie za pracę, nie świadczyła jednak pracy na rzecz MOPS w P. z winy tkwiącej po stronie pracodawcy, który uniemożliwił jej świadczenie pracy, decydując się i godząc na pozostawanie pozwanej bez świadczenia pracy. Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 25 stycznia 2006 roku Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w P. wystąpił z pozwem przeciwko L. L. o pozbawienie wykonalności wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 25 listopada 2004 roku, w części zasądzającej przywrócenie pozwanej do pracy (IV Pm 2/06). Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2006 r. Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej oddalił powództwo. MOPS w P. wniósł apelację od w/w orzeczenia. Jednocześnie w dniu 19 czerwca 2006 r. w sprawie IV Po 4/06 z wniosku pozwanej L. L. przeciwko MOPS w P. o egzekucję sądową wskazanego wyżej wyroku w sprawie IV P 836/03 przywracającego do pracy strony zawarły ugodę, na mocy której Burmistrz Miasta P. od dnia 20 czerwca 2006 r. zobowiązał się zatrudnić L. L. na stanowisku głównego specjalisty, zaś L. L. cofnęła wniosek o egzekucję wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 25 listopada 2004 r. Tego samego dnia w sprawie IV Po 2/06 o egzekucję wyroku z dnia 6 marca 2006 r. w zakresie zobowiązania MOPS w P. do zatrudniania L. L. do czasu prawomocnego zakończenia procesu w tej sprawie w/w cofnęła wniosek z powodu zawarcia ugody, której warunkiem było wycofanie apelacji a Sąd postanowieniem z w/w daty umorzył postępowanie w sprawie. Następnie w sprawie IV Pm 2/06 o pozbawienie wykonalności wyroku z dnia 25 listopada 2004 r., w części przywracającej do pracy na poprzednich warunkach, MOPS w P. cofnął apelację w tej sprawie i postanowieniem z dnia 6 listopada 2006r. umorzono postępowanie apelacyjne. W dniu 22 czerwca 2006 r. Burmistrz Miasta P. zawarł umowę o pracę z pozwaną zatrudniając ją z dniem 20 czerwca 2006 r. na

stanowisku głównego specjalisty ds. społecznych w Urzędzie Miasta P.. Pracę na tym stanowisku pozwana realnie podjęła. Sąd ustalił, że w dniu 19 lutego 2007 roku wystawiono świadectwo pracy stwierdzające rozwiązanie umowy o pracę z powódką w MOPS w P. z dniem 19 czerwca 2006 r. za porozumieniem stron. Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyrokiem z dnia 12 lutego 2009 r. ustalił, że doszło do restytucji stosunku pracy pomiędzy pozwaną a powodem, który trwał od 14 czerwca 2005 r. do 19 czerwca 2006 r.. Na skutek apelacji strony wskazany wyżej wyrok został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Ostrołęce sygn. akt III Pa 32/09, m.in. w ten sposób, że datę początkową restytucji stosunku pracy między stronami ustalił na 13 czerwca 2005r. Ponadto Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną pozwanej w tym zakresie. W dniu 7 września 2009 r. stosownie do treści wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 21 lipca 2009 r. (III Pa 32/09) sprostowano wskazane wyżej świadectwo pracy odnośnie okresu zatrudnienia oznaczając go od dnia 13 czerwca 2005 r. do dnia 19 czerwca 2006r. Sąd ustalił, że stosunek pracy reaktywowany wyrokiem o przywrócenie do pracy pozwanej trwał w okresie od 13 czerwca 2005 roku do 19 czerwca 2006 r. Umowa o pracę rozwiązana została na mocy porozumienia stron przez czynności konkludentne.

Wskazując po powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał roszczenie powoda za zasadne. Jako podstawę swojego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał art. 840 § 1 pkt 2 kpc, z którego wynika, że konstytutywny skutek wyroku - uwzględniającego powództwo opozycyjne - dłużnik uzyska po wykazaniu, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Powód w pełni osiąga swój cel związany z tym powództwem, jeżeli uzyska orzeczenie stwierdzające, że tytuł został pozbawiony wykonalności. Dla obrony jego praw nie zachodzi zatem potrzeba ustalenia, w jakiej dacie nastąpiło wygaśnięcie zobowiązania. Sąd Rejonowy wskazał, że celem powództwa opozycyjnego nie jest ustalenie wcześniejszej daty utraty przez tytuł wykonawczy wykonalności. Dlatego zasadność powództwa z art. 840 § 1 pkt 2 kpc o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości ocenia się według stanu rzeczy w chwili orzekania (uchwała SN z dnia 30 marca 1976 r., III CZP 18/76, OSNCP 1976, nr 9, poz. 195). Prawomocny wyrok o pozbawieniu tytułu wykonawczego wykonalności stanowi podstawę do umorzenia przez organ egzekucyjny postępowania egzekucyjnego.

Odnosząc się do zarzutów podnoszonych przez pozwaną a dotyczących powagi rzeczy osądzonej Sąd wyjaśnił, że dla uznania, że sprawa została prawomocnie osądzona nie wystarcza samo stwierdzenie, że w obydwu sprawach chodzi o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami. Istotny jest fakt, że uległy zmianie okoliczności, których istnienie było przyczyną oddalenia powództwa. Sąd Rejonowy podniósł, że po wydaniu wyroku z dnia 21 kwietnia 2006 r. oddalającego powództwo MOPS w P. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, zaszły zmiany w stanie faktycznym. Doszło bowiem do zawarcia ugody w sprawie IV Po 4/06, jak również orzeczenia Sądu Okręgowego z dnia 21 lipca 2009 roku wydanego w sprawie III Pa 32/09, w którym ustalono, że z dniem 13 czerwca 2005 r. doszło do restytucji stosunku pracy pomiędzy stronami. Zarzuty te nie mogły być zgłoszone w sprawie IV Pm 2/06. Sąd Rejonowy podniósł, że prawomocny wyrok swą mocą powoduje, że nie można dokonać odmiennej oceny i odmiennego osądzenia tego samego stosunku prawnego, w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych, między tymi samymi stronami. W przedmiotowej sprawie należało zatem ustalić, czy zawarcie ugody w sprawie IV Po 4/06 wpłynęło na zmianę okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy z ponownego powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego. Sąd Rejonowy podkreślił, że kwestia ustalenia restytucji stosunku pracy pozwanej z powodem została rozstrzygnięta przez Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej w sprawie IV P 194/08 i na skutek wniesionej apelacji, przez Sąd Okręgowy w sprawie III Pa 32/09, gdzie Sąd ustalił, że doszło do restytucji stosunku pracy pomiędzy pozwaną a powodem, który trwał od 13 czerwca 2005 r. do 19 czerwca 2006 r. Skarga kasacja pozwanej od przedmiotowego wyroku została oddalona. Po restytucji stosunku pracy pozwana L. L. nie świadczyła pracy na rzecz MOPS w P. z winy tkwiącej po stronie pracodawcy, który uniemożliwił jej świadczenie pracy, decydując się i godząc na pozostawanie pozwanej bez świadczenia pracy. Powyższa okoliczność nie miała, zdaniem Sądu Rejonowego, znaczenia dla restytucji stosunku pracy powódki. Pozwana w okresie zatrudnienia otrzymywała wynagrodzenie, odprowadzane były także składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne. Restytucja miała miejsce z mocy wyroku sądowego.

Sąd Rejonowy wskazał, że w sprawie sygn. akt IV Po 4/06 doszło między pozwaną a Burmistrzem Miasta P. oraz Dyrektorem MOPS w P. do zawarcia ugody, mocą której Burmistrz zobowiązał się do zatrudnienia pozwanej

w Urzędzie Miasta P. na stanowisku głównego specjalisty ds. społecznych na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 20 czerwca 2006 r. W dniu 22 czerwca 2006 r. Burmistrz Miasta P. zawarł umowę o pracę z pozwaną zatrudniając ją z dniem 20 czerwca 2006 r. Pracę L. L. realnie podjęła. Z tych względów Sąd przyjął, że poprzednia umowa o pracę rozwiązana została na mocy porozumienia stron przez czynności konkludentne, przy czym decydujące znaczenie miała tu wola i zamiar stron, które wynikały z ich działań związanych z zawarciem ugody. Sąd podkreślił, że nie sposób dać wiary twierdzeniom pozwanej, iż zawarcie ugody i podjęcie pracy w Urzędzie Miasta miało na celu przesunięcie terminu wykonania wyroku przywracającego pozwaną do pracy na okres dogodny dla pracodawcy. Pozwanej doskonale znana była sytuacja pracodawcy, który na stanowisku dotychczas przez nią zajmowanym zatrudnił inną osobę. Przesłuchany w sprawie świadek W. D. zeznał, że przy zawieraniu ugody intencją stron było zatrudnienie pozwanej na stanowisku głównego specjalisty ds. społecznych na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w Urzędzie Miejskim w P., w wyniku tego pozwana miała zrezygnować z roszczenia polegającego na zatrudnieniu jej na stanowisku dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w P.. Rzeczona ugoda miała więc doprowadzić do uregulowania sytuacji personalnej na stanowisku dyrektora MOPS w P. w związku z zatrudnieniem pozwanej od 20 czerwca 2006 r. w Urzędzie Miasta P.. Świadczy o tym okoliczność cofnięcia przez pozwaną żądania wykonania wyroku z 25 listopada 2004r. W ocenie Sądu pozwana miała świadomość, że z dniem zawarcia ugody ustaje stosunek pracy z MOPS w P. a od 20 czerwca 2006 r. będzie zatrudniona w Urzędzie Miasta P.. Fakt, że pozwana podjęła i wykonywała pracę w Urzędzie Miasta P. stanowi dowód, iż porozumienie było zawarte.

Sąd I instancji wskazał, że stosunek pracy jest z natury swej rozwiązywalny. Każda umowa o pracę bez względu na jej rodzaj może być rozwiązana na zasadzie porozumienia stron. Przepisy kodeksu pracy nie określają formy, w jakiej ma być złożone oświadczenie o rozwiązaniu umowy na mocy porozumienia. Przyjmuje się, iż nie musi być ono złożone na piśmie. Strony mogą wyrazić wolę rozwiązania umowy w tym trybie w dowolnej formie. Sąd Rejonowy podniósł, że w przedmiotowej sprawie brak jest formalnego pisma podpisanego przez obie strony, którym strony umowy rozwiązałyby umowę o pracę za porozumieniem. Nie oznacza to jednak, że takiego porozumienia nie było. Wyrażenie zgody na nawiązanie nowego stosunku pracy stanowi podstawę domniemania wyrażenia woli rozwiązania za porozumieniem stron wcześniej zawartej umowy o pracę. W doktrynie prawa pracy oraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażane jest stanowisko, że zgoda pracownika na powołanie go na stanowisko u dotychczasowego pracodawcy stanowi domniemanie wyrażenia woli rozwiązania w drodze porozumienia stron wcześniej nawiązanej umowy o pracę (vide wyrok SN z dnia 13 października 1999 r., I PKN 297/99). Sąd I instancji nadmienił, że w dniu 19 lutego 2007 roku wystawiono świadectwo pracy stwierdzające rozwiązanie umowy o pracę z powódką w MOPS w P. z dniem 19 czerwca 2006 r. za porozumieniem stron. W świadectwie tym jest odniesienie do ugody z dnia 19 czerwca 2006r. W dniu 7 września 2009 r. stosownie do treści wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 21 lipca 2009 r. (III Pa 32/09) sprostowano w/w świadectwo pracy odnośnie okresu zatrudnienia oznaczając go od dnia 13 czerwca 2005 r. do dnia 19 czerwca 2006 r. Tak sprostowane świadectwo pracy oraz wszystko, co w nim stwierdzono zachowuje w pełni moc prawną.

O kosztach postępowania Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Sąd uznał, że wniosek pozwanej o nieobciążanie jej kosztami procesu nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd podniósł, że pozwana jest wprawdzie osobą bezrobotną, ale pozostaje ona we wspólnym gospodarstwie domowym wraz z mężem, który prowadzi działalność gospodarczą – aptekę a także posiada znaczny majątek, w tym nieruchomości. Wskazał dodatkowo, że powództwo wytoczone zostało na skutek działań podejmowanych przez pozwaną, podczas gdy ocena stanu faktycznego i prawnego jej statusu prawnego była już wcześniej rozstrzygnięta na skutek prawomocnych orzeczeń sądowych w zakresie ustalenia stosunku pracy i sprostowania świadectwa pracy. W tych okolicznościach pozwana składając wniosek o egzekucję przedmiotowego wyroku w zakresie przywrócenia do pracy musiała liczyć się i liczyła (na co wskazywała w toku rozpraw jak i w oświadczeniu końcowym przed wydaniem wyroku), że przegra n/n proces, co wiąże się z kosztami, zaś obciążają one stronę przegrywającą i winna na taki stan rzeczy być przygotowana. Sąd nadmienił, iż pozwana przeciwko powodowi wytoczyła kilka procesów, które w ogromnej większości procesowo przegrała. Mając powyższe na uwadze, zgodnie ze wskazaną wyżej zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, Sąd

obciążył pozwaną kosztami postępowania, na które składa się opłata w wysokości 2 398,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 60,00 zł.

Apelację od powyższego wyroku w imieniu pozwanej L. L. złożył jej pełnomocnik, który przedmiotowemu wyrokowi zarzucił: naruszenie prawa materialnego w postaci:

-art. 65§2 kc poprzez niewłaściwe zastosowanie, skutkujące uznaniem, że celem L. L. podczas zawierania umowy w postępowaniu sądowym IV Po 4/06 było rozwiązanie stosunku pracy łączącego ją z Miejskim Ośrodkiem Pomocy Społecznej w P.,

- art. 353' kc w zw. z art. 300 kp poprzez błędną wykładnię, skutkującą uznaniem, że nawiązanie nowego stosunku pracy w drodze umowy sądowej powoduje rozwiązanie dotychczasowego stosunku pracy, pomimo nie zawarcia takiego postanowienia w treści umowy.

- art. 30§3 kp poprzez błędną wykładnię, skutkującą uznaniem, że umowa zawarta w sprawie IV Po 4/06 skutkowałą rozwiązaniem umowy o pracę będącej przedmiotem postępowania IV P 836/03.

Pełnomocnik pozwanej zaskarżonemu wyrokowi zarzucił też naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy w postaci:

- art. 840 kpc poprzez uznanie umowy zawartej w postępowaniu IV Po 4/06 jako przesłanki skutkującej pozbawieniem wykonalności tytułu wykonawczego, pomimo nie stanowi ona zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane.

- art. 233 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów skutkujące sprzecznością istotnych ustaleń sądu ze stanem faktycznym i uznaniem, że jednym z elementów umowy zawarta w postępowaniu IV Po 4/06 było rozwiązanie stosunku pracy między Miejskim Ośrodkiem Pomocy Społecznej w P. a pozwaną L. L.

- art. 199§ 1 pkt 2 kpc w zw. z art. 365 §1 kpc poprzez orzeczenie odmiennie niż w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 21 kwietnia 2006 r. sygn. akt IV Pm 02/06 stwierdzającego, że wyrok Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 listopada 2004 r., sygn. akt IV P 836/03 nie został wykonany.

Wskazując na powyższe pełnomocnik pozwanej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie pozwu ewentualnie jego odrzucenie oraz o zasądzenie od powoda - Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w P. na rzecz pozwanej L. L. kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik pozwanej podniósł, że zdaniem strony pozwanej wyrok Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej IV Wydział Pracy z dnia 25 listopada 2004 r. sygn. akt IV P 836/03 nie został wykonany. Umowa zawarta w sprawie IV Po 4/06 nie stanowi natomiast podstawy do stwierdzenia, że zobowiązanie powoda wygasło wskutek rezygnacji pozwanej z dochodzenia roszczenia o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach. Podniósł, że dnia 21 kwietnia 2006 r. Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo MOPS o pozbawienie wykonalności wyroku z dnia 25 listopada 2004r. W uzasadnieniu do niniejszego orzeczenia Sąd stwierdził, że nakaz wynikający z orzeczenia w sprawie IV P 836/03 nie tylko nie został przez stronę powodową wykonany, ale ponadto, nie miała on nigdy zamiaru go wykonać, podejmowała zaś wyłącznie pozorne kroki mające świadczyć o zamiarze jego wykonania. Zdaniem Sądu wykonanie wyroku powinno polegać na zatrudnieniu pozwanej na tych samych warunkach i na umożliwieniu jej świadczenia pracy. Niewypełnienie niniejszych warunków świadczy o niewykonaniu wyroku przywracającego do pracy na poprzednich warunkach. Nie sposób uznać, że wypłata wynagrodzenia, bez fizycznej możliwości wykonywania pracy stanowi wykonanie wyroku przywracającego do pracy na poprzednich warunkach. W trakcie postępowania dowodowego, strona powodowa wskazała, że nie było faktycznej możliwości zatrudnienia pozwanej na zajmowanym przez nią uprzednio stanowisku, z uwagi na fakt, że stanowisko Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w P. było już obsadzone. Nie

ulega również wątpliwości, że pozwana po zgłoszeniu gotowości niezwłocznego podjęcia pracy, faktycznie pracy nie wykonywała z przyczyn tkwiących po stronie pracodawcy. Na fakt niezatrudnienia pozwanej wskazuje również brak badań lekarskich przed dopuszczeniem do pracy. Pracownikowi przywróconemu do pracy na poprzednich warunkach przysługuje roszczenie o ponowne zatrudnienie. Stanowisko to, zdaniem pełnomocnika pozwanej znajduje potwierdzenie w postaci też zawartych w wielu orzeczeniach Sądu Najwyższego, w tym m.in. w sprawie o sygn. akt I PZP 3/77 i sprawie sygn. akt. V PZP 12/75. Orzeczenie zapadłe w sprawie o sygn. akt IV P 836/03 nie zostało zatem wykonane, z uwagi na brak ponownego zatrudnienia L. L. na stanowisku Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w P. oraz z uwagi na niedopuszczenie jej do pracy. Należy w tym miejscu odróżnić roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach od roszczenia o zatrudnienia na stanowisku równorzędnym. Zatrudnienie pracownika na równorzędnym stanowisku nie stanowi wykonania wyroku przywracającego do pracy na poprzednich warunkach. Takie stanowisko zostało zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 1992 r., sygn. akt I PRN 55/92. Potwierdza to niewykonanie przez pracodawcę orzeczenie przywracającego do L. L. do pracy na poprzednich warunkach. Stanowisko Dyrektora MOPS w P. było przez cały czas obsadzone. Nie było zatem fizycznej możliwości podjęcia przez pozwaną obowiązków służbowych. Pełnomocnik pozwanej wskazał, że kolejne orzeczenia dotyczące stosunku pracy między L. L. a Miejskim Ośrodkiem Pomocy Społecznej w P. (wyrok Sądu Rejonowego w Ostrołęce Mazowieckiej z dnia 12 lutego 2009 r., sygn. akt. IV P 194/08 i wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 lipca 2009 r. sygn. akt III Pa 32/09 dotyczyły przede wszystkim restytucji stosunku pracy, nie odnosiły się natomiast do kwestii przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach, a zatem do kwestii wykonania wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce Mazowieckiej IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 listopada 2004 r., sygn. akt IV P 836/03. W apelacji podniesiono również, że Sąd Rejonowy w Ostrołęce oparł swoje orzeczenie na art. 840 kpc. Stosownie do ustaleń Sądu ugoda zawarta w sprawie IV Po 4/06 stanowi podstawę do stwierdzenia, że zobowiązanie powoda wygasło wskutek rezygnacji pozwanej z dochodzenia roszczenia o przywrócenie do pracy na poprzednim stanowisku pracy. Treść ugody zawartej w sprawie sygn. akt. IV Po 4/06 jest lakoniczna. Zawiera jedynie stwierdzenie, zgodnie z którym stawająca w imieniu dłużnika A. K. oraz wykonujący czynności z zakresu prawa pracy względem wierzyciela L. L. Burmistrz Miasta P. Pan W. D. oświadczają, że Burmistrz Miasta P. zatrudni w Urzędzie Miasta P. L. L., od dnia 20.06.2006 r. na stanowisku głównego specjalisty do spraw społecznych na podstawie umowy o pracę na czas określony. L. L. oświadczyła zaś, że wyraża zgodę na zawarcie ugody tej treści. Treść ugody nie zawierała zatem postanowień dotyczących rozwiązania stosunku pracy łączącego strony. Sąd ocenił wolę i zamiar stron. Oceny tej, w przekonaniu skarżącego, dokonał jednak w sposób niewłaściwy. Sąd dał wiarę jedynie zeznaniom świadków W. D. i A. K.. W. D. stwierdził, że w wyniku zawarcia ugody pozwana miała zrzec się roszczenia o przywrócenie do pracy. Pozwana stwierdziła natomiast, że zrzeczenie się roszczenia nie było jej intencją. Sąd ocenił zatem zamiar powódki na podstawie zeznań drugiej ze stron ugody. Pominął zaś zeznania samej pozwanej. Należy również podkreślić, że już samo uznanie dorozumianego zrzeczenia się roszczenia o przywrócenie do pracy, w sytuacji, gdy ugoda nie zawierała takiego postanowienia, stanowi naruszenie art. 65§2 kc. Znajduje to potwierdzenie w postaci tezy zawartej w wyroku NSA z dnia 13 września 2011 r. sygn. akt II FSK 536/10, zgodnie z którą w drodze wykładni dokonywanej na podstawie art. 65 § 2 k.c. nie jest możliwe uzupełnianie treści oświadczeń woli o elementy niewynikające z umowy (nie dające się z niej wyczytać). Sąd I instancji stwierdził również, że cofnięcie wniosku o egzekucję wyroku stanowi dowód na zrzeczenie się dochodzonego roszczenia. Tego rodzaju wnioskowanie stanowi przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażone w art. 233 kpc. Cofnięcie wniosku o egzekucję nie jest tożsame ze zrzeczeniem się dochodzonego roszczenia. Wierzyciel, który cofa wniosek o egzekucję nie zostaje tym samym pozbawiony możliwości zaspokojenia w kolejnym postępowaniu egzekucyjnym. Nie sposób potraktować zachowania powódki, jako dorozumianego zrzeczenia się roszczenia o przywrócenie do pracy na poprzednim stanowisku. Należy również podkreślić, że podczas zawierania ugody, Burmistrz Miasta P. zaproponował zapis, że strony nie zgłaszają innych roszczeń. Pozwana nie zgodziła się na taką treść ugody. Wskazuje to zatem na fakt, że sprzeczne z wolą strony byłoby uznanie, za Sądem I instancji, że L. L. zrezygnowała z przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach - jako Dyrektor MOPS w P.. Pełnomocnik pozwanej wskazał też, że zeznania świadka A. K. nie mogą być oceniane jako pełnowartościowe materiał dowodowy. A. K. została zatrudniona na stanowisku Dyrektora MOPS w P. i funkcję tę sprawuje do dnia dzisiejszego. Jest zatem osobiście zainteresowana wynikiem niniejszego postępowania. Kodeks Pracy przewiduje dla oświadczeń stron o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron formę pisemną. Odstępstwo od niniejszej zasady winno być oceniane z zachowaniem dużej

ostrożności. Uznanie, że strony rozwiązały stosunek pracy per facta concludentia musi być uzasadnione zachowaniem niebudzącym wątpliwości, że strony dążyły do osiągnięcia takiego skutku. Potwierdza to teza zawarta w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2002 r. I PKN 659/00, zgodnie z którą, rozwiązanie stosunku pracy na mocy porozumienia stron może nastąpić wtedy, gdy strony złożą zgodne oświadczenia woli w tym przedmiocie - bądź w sposób wyraźny bądź dorozumiany, ale nie budzący wątpliwości co do tego, że obie dążą do rozwiązania stosunku pracy w określony sposób i w określonej dacie. Sąd I instancji powołał się na tezę zawartą w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1999 r. I PKN 297/99, zgodnie z którą, zgoda pracownika na powołanie go na stanowisko u dotychczasowego pracodawcy stanowi domniemane wyrażenie woli rozwiązania w drodze porozumienia stron wcześniej nawiązanej umowy o pracę. Nie sposób jednak, w przekonaniu strony pozwanej, zastosować tego orzeczenia na gruncie niniejszego postępowania, z uwagi na brak tożsamości pracodawców. Pracodawcą w rozumieniu art. 3 kp był dla pozwanej L. L. Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w P.. Nowy stosunek pracy nawiązała ona z Urzędem Miasta w P.. Burmistrz Miasta P. Pan W. D. był jedynie osobą wykonującą czynności w sprawach z zakresu prawa pracy. Pozwana nie miała poczucia, że rozpoczyna pracę u tego samego pracodawcy, w związku z czym nie może być mowy o domniemanym wyrażeniu woli na rozwiązanie dotychczasowego stosunku pracy.

W konsekwencji uznania, że ugoda zawarta w sprawie IV Po 4/06 nie stanowi podstawy do stwierdzenia, że zobowiązanie powoda wygasło wskutek rezygnacji pozwanej z dochodzenia roszczenia o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach, należy wskazać, że stan faktyczny zaistniały w niniejszej sprawie nie uległ zmianie w stosunku do stanu faktycznego będącego przedmiotem postępowania sygn. akt IV Pm 2/06. W konsekwencji Sąd I instancji naruszył powagę rzeczy osądzonej, poprzez orzeczenie odmienne niż we wskazanym wyroku.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy, dokonując na jego podstawie właściwych ustaleń faktycznych, które Sąd odwoławczy przyjmuje za własne. Na pełną akceptację zasługują też wywiedzione przez Sąd Rejonowy wnioski prawne.

Dokonując merytorycznej oceny zasadności zarzutów podniesionych w apelacji, w pierwszej kolejności podnieść należy, że kwestia wykonania wyroku przywracającego pozwaną do pracy tj. kwestia restytucji stosunku pracy pomiędzy L. L. a Miejskim Ośrodkiem Pomocy Społecznej w P. została przesądzona w wyroku wydanym przez Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej w sprawie o sygn. IV P 194/08, w której to sprawie Sąd Rejonowy ustalił m.in., że z dniem 14.06.2005r. doszło do restytucji stosunku pracy stronami i stosunek ten trwał do 19.06.2006r. Sąd Rejonowy oddalił też powództwo w zakresie żądania ustalenia, że w/w stosunek pracy trwał po dacie 19.06.2006r. i trwa nadal. Na skutek wywiedzionej przez powódkę apelacji, Sąd Okręgowy w Ostrołęce, wyrokiem z 21.07.2009r., wydanym w sprawie III Pa 32/09, zmienił wyrok Sądu I instancji tylko w ten sposób, że za datę restytucji stosunku pracy przyjął 13.06.2005r. i za ten dzień zasądził na rzecz powódki wynagrodzenie za pracę. W pozostałym zakresie apelację oddalił, dzieląc w szczególności tok rozumowania i wywody Sądu Rejonowego co do ustania stosunku pracy pomiędzy L. L. a MOPS w P. oraz co do daty końcowej tej umowy tj. 19.06.2006r., co wynika jednoznacznie z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego (vide uzasadnienie wyroku k. 8 – 22 akt sprawy). Sąd w przedmiotowej sprawie uznał, iż okoliczność, że pozwana nie świadczyła pracy z woli pracodawcy nie unicestwia faktu skutecznej restytucji stosunku pracy. Odnośnie daty końcowej zatrudnienia Sąd wskazał, że w sprawie IV Po 4/06 doszło pomiędzy L. L. a Burmistrzem Miasta P. do zawarcia ugody, w której Burmistrz zobowiązał się do zatrudnienia L. L. w Urzędzie Miasta P. na stanowisku głównego specjalisty na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Wprawdzie już w tamtym procesie był spór pomiędzy stronami co do intencji stron przy zawieraniu umowy, jednakże Sąd zdecydowanie opowiedział się wersją prezentowaną przez Burmistrza Miasta P., zgodnie z którą w zamian za zatrudnienie L. L. w Urzędzie Miasta P., miało nastąpić rozwiązanie z nią umowy o pracę w MOPS za porozumieniem stron. Sąd jednoznacznie stwierdził, że chociaż formalnego pisma podpisanego przez obie strony, potwierdzającego rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron nie ma, nie oznacza to jednak, że takiego porozumienia pomiędzy stronami nie było (vide uzasadnienie wyroku k. 8- 22 akt sprawy). Ustalenia dokonane w omawianej wyżej sprawie

o sygn. akt IV P 194/08 i III Pa 32/09 mają w aktualnie rozpoznawanej sprawie pierwszorzędne znaczenie z uwagi na treść art. 365 § 1 kpc, zgodnie z którym orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz organy państwowe i organy administracji publicznej, a wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Moc wiążąca prawomocności orzeczenia sprowadza się w konsekwencji do tego, że sąd w kolejnym postępowaniu zobowiązany jest przyjąć, że istotne z punktu widzenia zasadności żądania zagadnienie kształtuje się tak jak to zostało ustalone w prawomocnym wyroku. Oznacza to niedopuszczalność ponownej analizy prawnej, a także prowadzenia postępowania dowodowego co do okoliczności objętych uprzednim prawomocnym rozstrzygnięciem Sądu. Sąd obowiązany jest uwzględnić prawomocne orzeczenie w ramach podstawy orzekania o kolejnym żądaniu bez dokonywania jego ponownej oceny. Powyższe ma zasadnicze znaczenie w kontekście zarzutów apelacyjnych, w których skarżący zarzuca m.in. naruszenie art. 65§2 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, skutkujące uznaniem, że celem L. L. podczas zawierania ugody było rozwiązanie stosunku pracy z Miejskim Ośrodkiem Pomocy Społecznej w P., jak też art. 30§3 kp poprzez jego błędną wykładnię, skutkującą uznaniem, że ugoda zawarta w sprawie IV Po 4/06 skutkowałą rozwiązaniem umowy o pracę z MOPS. Powyższe kwestie bowiem były przedmiotem postępowania w sprawie IV P 194/08 i III Pa 32/09. W tym postępowaniu Sąd przesądził w jakim okresie czasu strony łączył stosunek pracy, jednocześnie przesądzając, że na skutek zawarcia ugody w sprawie IV Po 4/06 i następnie podjęcia i wykonywania pracy w Urzędzie Miasta P. doszło do rozwiązania stosunku pracy pomiędzy pozwaną a MOPS w P.. W takim stanie rzeczy nie może budzić żadnych wątpliwości, że Sąd I instancji rozpatrujący przedmiotową sprawę, związany był ustaleniami w sprawie IV P 194/08 i III Pa 32/09 i nie mógł dokonywać w tym zakresie ponownej analizy prawnej, a nawet przeprowadzać w tym zakresie postępowania dowodowego. Sąd Rejonowy wprawdzie przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie ustalenia rzeczywistej woli stron przy zawieraniu spornej ugody, dochodząc w konsekwencji do takich samych wniosków jak Sąd w sprawie IV P 194/08, jednakże powyższe zdaniem Sądu Okręgowego było zbędne, gdyż Sąd Rejonowy nie mógł dokonać innej oceny omawianych kwestii, niż uczynił to Sąd w poprzednim prawomocnie zakończonym postępowaniu. Z tych też względów za chybiony Sąd uznał podnoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów skutkujące, zdaniem apelującego, sprzecznością istotnych ustaleń sądu ze stanem faktycznym i uznaniem, że jednym z elementów ugody zawartej w postępowaniu IV Po 4/06 było rozwiązanie stosunku pracy między Miejskim Ośrodkiem Pomocy Społecznej w P. a pozwaną L. L.. Kwestia ta bowiem, jak wskazano wyżej, również przesądzona została w sprawie IV P 194/08.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie można też, w przekonaniu Sądu Okręgowego, podzielić argumentów skarżącego odnośnie naruszenia przez Sąd I instancji art. 353¹ kc w zw. z art. 300 kp poprzez jego błędną wykładnię, skutkującą uznaniem, że nawiązanie nowego stosunku pracy w drodze ugody sądowej, powoduje rozwiązanie dotychczasowego stosunku pracy, pomimo nie zawarcia takiego postanowienia w treści ugody. Sąd Rejonowy powołał się w tym zakresie na doktrynę prawa pracy oraz w orzecznictwo Sądu Najwyższego, zgodnie z którym zgoda pracownika na powołanie go na stanowisko u dotychczasowego pracodawcy stanowi domniemanie wyrażenia woli rozwiązania w drodze porozumienia stron wcześniej nawiązanej umowy o pracę (vide wyrok SN z dnia 13 października 1999 r., I PKN 297/99). Powyższy pogląd Sąd Okręgowy w pełni podziela i aprobuje. Rzeczywiście treść wspomnianej ugody była lakoniczna i nie wynikało z niej w literalny sposób, by doszło do rozwiązania dotychczasowego stosunku pracy łączącego strony, jednakże w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie sposób przyjąć, że nie doszło do rozwiązania umowy w sposób dorozumiany. L. L., co było poza sporem, faktycznie podjęła pracę w Urzędzie Miasta P.. Nie do przyjęcia jest by mogła jednocześnie wykonywać pracę na dwóch różnych stanowiskach w pełnym wymiarze czasu pracy.

Za zupełnie chybiony uznać należy również podnoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 199 § 1 pkt 2 kpc w zw. z art. 365 § 1 kpc poprzez orzeczenie odmiennie niż w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 21 kwietnia 2006r., sygn. akt IV Pm 02/06. Skarżący wywodził w tym zakresie, że stan faktyczny zaistniały w niniejszej sprawie nie uległ zmianie w stosunku do stanu faktycznego będącego przedmiotem postępowania sygn. akt IV Pm 2/06, co w konsekwencji sprowadza się do stwierdzenia, że Sąd I instancji naruszył powagę rzeczy osądzonej, poprzez orzeczenie odmienne niż we wskazanym wyroku. Podkreślić należy, że kwestia wspomnianego zarzutu powagi rzeczy osądzonej została już przesądzona w postępowaniu incydentalnym, gdzie Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia

14.03.2012r. zarzut ten oddalił (vide k. 156-158 a.s.), a Sąd Okręgowy oddalił wywiedzione przez pozwaną zażalenie na to postanowienie (vide k. 178-179).

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy uznał, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie a Sąd Rejonowy w pełni zasadnie przyjął, że w przedmiotowej sprawie zobowiązanie powoda względem pozwanej wygasło, przez co zostały spełnione przesłanki, o których mowa w art. 840 § 1 pkt. 2 kpc.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy, uznając apelację za bezzasadną, orzekł jak w sentencji wyroku w oparciu o art. 385 kpc.